VAS ZOLTÁN

NEMZETGAZDASÁGUNK HELYZETE ÉS FEJLŐDÉSE

NÉPSZAVA
A SZAKSZERVEZETI TANÁCS
KÖNYVKIADÓVÁLLALATA

VAS ZOLTÁN

NEMZETGAZDASÁGUNK HELYZETE ÉS FEJLŐDÉSE

NÉPSZAVA
A SZAKSZERVEZETI TANÁCS
KÖNYVKIADÓVÁLLALATA

Vas Zoltán beszéde
a Szakszervezetek Országos Tanácsa
II. teljes ülésén.

FELELŐS KIADÓ: GÁCS LÁSZLÓ

491834. — ATHENAEUM, BUDAPEST FELELŐS: GORSZKY TÍVADAR IGAZGATÓ

Tisztelt Elvtársak!

Az 1948-as esztendő, melyet Rákosi elvtársunk meghatározása alapján »a Fordulat Évének« nevezünk, gazdaságpolitikánknak is forduló éve. Közvetlenül a felszabadulás után a nagy súllyal jelentkező mindennapi gazdasági problémák vették igénybe Pártunk energiáját, s távolabbi gazdasági tervek felvetéséről alig-alig tudtunk beszélni. Lényegében ma már e fejlődési szakasz végére értünk. A háború és a német, nyilas hordák pusztításai következtében tönkrement gazdasági gépezetünk újból működik és ha vannak is mindennapi súlyos problémáink,

rátérhettünk a tervszerű szocialista gazdálkodás elvi és gyakorlati alapjainak céltudatos felfektetésére.

Határkövet jelent a hároméves és a most készülő ötéves terv közötti alapvető különbség is. Míg hároméves tervünk középpontjában a termelésnek és a dolgozók életszínvonalának háború előtti színvonalra való emelése állott, most, hogy hároméves tervünk célkitűzései részben megvalósultak, részben megvalósulóban vannak s termelésünk elérte a háború előtti színvonalat,

megnyílt a lehetősége az eddiginél sokkal szélesebb alapokon nyugvó, nagyvonalú szocialista országépítésnek.

Különbség az is, hogy míg gazdaságpolitikánk eddig arra irányult, hogy tartósan birtokbavéve a mult gazdasági örökségét, azt helyreállítsuk, átformáljuk, népi demokráciánk ma már új építkezésekkel és létesítményekkel rakja le a szabad, független, népi demokrata Magyarország szocialista gazdasági alapját.

Ellenségeink a Magyar Dolgozók Pártja minden lépését, rosszakarattal, kétkedéssel és gáncsoskodással fogadták. Mégis

célkitűzéseinket megvalósítottuk, mert a magyar nép magáévá tette programunkat, mert akarja, hogy a nagytőke és a nagybirtok Magyarországa átváltozzék a magyar nép szocialista országává.

A magyar dolgozók ezért vállalták az újjáépítés hallatlan erőfeszítését, s a stabilizáció nagy gazdasági győzelme után most ezért valósítják meg 2 év 5 hó alatt hároméves tervünket.

1949 végéig a beruházási programot 28%-kal túlteljesítjük

Az első tervév beruházásainak előirányzata 1.796 millió forint, a teljesített beruházások összege 2.494 millió forint volt, tehát a tervet 38·9%-kal túlteljesítettük. Az eredetileg hét hónapra szánt 1.274 millió forintos előirányzattal szemben az öthónapos terv-időszak tényleges beruházása meghaladta az 1.500 millió forintot.

Az 1949-es tervév beruházási előirányzata 4.300 millió forint, ami 300 millióval több, mint az elmúlt 17 hónap összes beruházása.

Azaz, míg az első tervév havi átlag beruházása 208 millió forint volt, az öthónapos szakaszban ez már 306 millió és jelenleg havi átlag 360 millió forint. Jelenti ez egyben azt is, hogy

ez év végéig az 1947 augusztusában kihirdetett — ellenségeink által amerikai kölcsön nélkül kivihetetlennek tartott — 3 éves tervünk beruházási programját mintegy 28%-kal túlteljesítjük.

A kommunista tervezés és még inkább a kommunista végrehajtás diadala ez!

Ipari termelésünk felfutott a háború előtti termelési színvonalra

Az első tervévben gyáripari termelésünk az előző évhez képest 54·5%-kal nőtt és a mezőgazdasági ipar figyelmen kívül hagyásával elérte a háború előtti termelés 97·4%-át.

A bányászat az első tervév előirányzatát 106·4%-ra, az 5 hónapos tervszakasz előirányzatát 162·6%-ra teljesítette és a termelés háború előtti színvonalát közel 40%-kal felülmúlta.

A bányászat, a kohászat és gyáripar együttes termelése az első tervév folyamán 104·6%-ra, az öthónapos tervszakasz folyamán 103·2%-ra teljesítette az előirányzatot. Pamutszövettermelésünk 1948-ban 185 millió folyóméter volt. Az első tervévben 148 millió folyóméter pamutszövetet termeltünk. Az öthónapos tervszakaszra 72 millió folyóméter pamutszövettermelés esik. A hároméves terv utolsó esztendejének előirányzata már 191 millió folyóméter pamutszövet termelését írja elő és ennek teljesítésével túlhaladjuk az 1938. évi színvonalat. Ami a gyáripar munkahely-kapacitását illeti, 1948. végén ez 17·1%-kal nagyobb, mint a háború előtt. Mindez azt jelenti, hogy

ipari termelésünk 1949 január 1-ével nemcsak felfutott a háború előtti termelési színvonalra, de egyes iparágaknál azt lényegesen felülmúlta.

A hároméves terv utolsó évének végrehajtásával egyidejűleg most bontakoznak ki

új ötéves tervünk körvonalai.

A Magyar Dolgozók Pártja központi vezetősége ülésén Gerő elvtárs bejelentette, hogy ötéves tervünk beruházásai 1947 januári árakon számítva jóval meghaladják a 25 milliárd forintot. A beruházások ily hatalmas növelése jelentős erőfeszítést igényel. Érdekében mozgósítanunk kell közgazdaságunk minden erőtartalékát. Pártunk nyugodtan és a teljes siker reményében kezdeményezi a nagy feladatot.

Pártunk a dolgozók felé tett minden ígéretét beváltotta.

A dolgozók tudják, hogy hazánk gazdasági élete nagyszabású átalakítását csakis Pártunk programjának szilárd biztosításával lehet elérni. Tudják a dolgozók azt is, hogy eddigi eredményeink :

a földreform, a stabilizáció, a bankok, az ipar, a bányák államosítása, a hároméves terv, mindezek annak a nagy politikai és gazdasági harcnak mérföldkövei, amelyet Pártunk vívott a reakcióval a szocialista társadalom építéséért.

A küzdelemnek azonban még korántsincs vége. *További gazdasági sikereink attól függnek, hogy élen a Szovjetúnióval és a szocializmus nagy tanítómesterével Sztálin elvtárssal, élen a Magyar Dolgozók Pártjával, népünk mily eredménnyel folytatja harcát az imperialista reakció külső és belső ügynökeivel szemben.* Hiszen ma már minden öntudatos dolgozó előtt világos, tapasztalatból látják és tudják, hogy

gazdasági téren elért eredményeinket csakis politikai sikereink tették lehetővé és fordítva, gazdasági erőfeszítéseink mindig újabb politikai fejlődésnek nyitották meg útját.

S éppen, mert a Horthy-rendszer bűnéből gazdaságilag elmaradt ország vagyunk, mert az utolsó 15 év magyar gazdasági fejlődése a háborús pusztítás jegyében ment végbe, most, hogy politikailag biztosítottuk a lehetőséget, *teljes erővel be kell hozzuk az elmulasztottakat.* Áll ez elsősorban nehéziparunk fejlesztése és mezőgazdaságunk szövetkezeti átszervezése tekintetében.

Sztálin elvtárs a Szovjetúnió Kommunista (bolsevik) Pártjának XVII. kongresszusán tartott beszámolójában mondotta: »*Országunkban, mely technikai szempontból még fiatal, az iparra különös feladat hárul. Az iparnak nemcsak saját magát kell az új technika alapján átépítenie, nemcsak az ipar összes ágait, beleértve a könnyűipart, az élelmiszeripart és az erdőipart is, ezeken kívül még a közlekedés minden fajtáját és a mezőgazdaság összes ágait is át kell építenie.*«[1]

Sztálin elvtárs megállapításai nemcsak a Szovjetúnióra, hanem Magyarországra is érvényesek, amely ma lényegében ugyanazon feladatok előtt áll, mint fejlődésének korábbi szakaszában a Szovjetúnió. Nem lehet azonban eléggé kihangsúlyozni, hogy

[1] Sztálin: A leninizmus kérdései (Szikra-kiadás, 1948). 465 l.

a szocializmus építésének kulcskérdése nehéziparunk fejlesztése.

Megfelelő nehézipari bázis nélkül nem képzelhető el az ipar fejlesztése, a mezőgazdaság szövetkezeti átszervezése, gépesítése és ami mindezekkel egy jelentőségű, nehézipar nélkül nem lehetséges az általános életszínvonal növelése.

Nem véletlen tehát, hogy *Pártunk, amint túljutott a helyreállítás mindennapi problémáinak megoldásán, elsősorban a nehézipar kérdéseinek megoldására összpontosítja erejét.* Ennek megfelelően ipari fejlődésünk legkimagaslóbb eredményeivel is éppen a nehézipar területén találkozunk.

A vas-, fém- és gépgyártás az első tervév előirányzatát 123·3%-ra, az öthónapos tervszakaszét 110·4%-ra teljesítette.

Nyersacél termelésünk terén az 1938-as termelési színvonalat 11%-kal túlteljesítettük. *Átlagos havi termelésünk az othónapos tervszakaszban pedig 13.000 tonnával több, mint az első tervév havi átlaga.* A kohászat, valamint a vas-, fém- és gépipar együttes termelése az öthónapos terv során 46%-kal haladta meg az 1938-as termelést.

Ma nehéziparunk minden egyes gyára többet termel, mint a háború előtt, a harmadik tervévben pedig a termelés meg fogja haladni az utolsó békeév 170%-át.

Egyik legégetőbb feladatunk a szűk keresztmetszetek eltüntetése

A szocialista gazdálkodás a nehéziparral szemben azonban ennél jóval magasabb követelményeket támaszt. Közgazdaságunk legszűkebb keresztmetszete nyersvas bázisunk elégtelensége.

A tervezett dunántúli vasipari bázis határidős megvalósítását ez teszi múlhatatlanul sürgőssé. Az ehhez szükséges beruházások alaposan igénybe fogják venni gazdasági teljesítőképességünket. De meg kell valósítsuk, mivel csakis ezek a nagyarányú beruházások adhatnak lendületet gazdasági életünk további fejlesztésének és eredményeinknek.

Eredményeknek, amilyenekkel egyetlen nyugati állam sem dicsekedhetik. Nem is dicsekedhetne, mert sikereinket annak köszönhetjük, — s ez az, amit ők sem amerikai dollárral, sem Marshall-tervvel nem tudnak megvásárolni — hogy

a magyar dolgozó tömegek magukévá téve a népi demokrácia ügyét, vállalták lemondást, nélkülözést és kikovácsolták, kiharcolták népi demokráciánk ily jelentős gazdasági sikereit.

Ipari fejlődésünk hiányosságai

Nem lenne méltó hozzánk, ha csakis sikerről beszélnénk! Nélkülözné ez a bolseviki önkritika alapelveit. Sajnos, ipari fejlődésünknek megvannak a maga súlyos árnyoldalai. S most, amikor új ötéves tervünk hatalmas feladatai kirajzolódnak, különös figyelmet kell szentelnünk a hiányosságok és hibák kiküszöbölésének, nehogy népi demokráciánk gazdasági fejlődésének gátjává váljanak. Vigyáznunk kell erre nagyon, mert

úgy hároméves tervünk, mint ötéves tervünk beruházási programja mindjobban felveti a tőke-akkumuláció, tőkegyüjtés kérdését. A tőkegyüjtést pedig növeli minden megtakarítás, minden önköltség-csökkentés, a termelékenység fokozása, csökkenti minden hiba és hiányosság.

Hiba van elsősorban a munka termelékenységénél. Jellemző erre nézve, hogy az első tervévben elértük a gyáripari termelés háború előtti átlag 92%-át, ugyanakkor a teljesített munkaórák mutatószáma 110 volt. Azaz,

az egy munkaórára eső termelés jelentősen elmaradt a háború előtti színvonal mögött.

További példa barnaszénbányászatunk termelékenysége. Kétségtelen, van javulás, de mégis *az egy műszakra eső teljesítmény, ami a háború előtt 8·8 q volt, ma még csak 8 q.*

Sztálin elvtárs 1935-ben a sztahanovisták első értekezletén a termelékenységről a következőket mondta:

»Miért győzheti le, miért kell, hogy legyőzze és miért fogja okvetlenül legyőzni a szocializmus a gazdaság kapitalista rendszerét? Mert a munka magasabbrendű formáit tudja adni, magasabb munkatermelékenységet, mint a kapitalista gazdasági rendszer. Mert több terméket tud adni a társadalomnak és gazdagabbá tudja tenni a társadalmat, mint a gazdaság kapitalista rendszere.«[2]

Sztálin elvtárs szavaiból is kitűnik, hogy a szocializmus építésének egyik előfeltétele az, hogy a munka termelékenységét lényegesen magasabb színvonalra emeljük, mint volt a kapitalizmusban. S bár nem kétséges, ismétlem, hogy a munkatermelékenység fokozásában vannak komoly eredményeink,

az igazi feladat, a kapitalista termelékenység jelentős túlszárnyalása még hátra van.

A reálbérszínvonal jelentősen meghaladja a békebelit

Az alacsony termelékenységgel szemben a reálbérszínvonal — amint arra Rákosi elvtárs is nyomatékosan rámutatott — *jelentősen meghaladja a békebelit.* A reálbérszínvonal magas volta részben annak is köszönhető, hogy a kormányzat, súlyos anyagi áldozatot vállalva, mesterségesen alacsony színvonalon tartja a különféle közüzemi szol-

[2] Sztálin: A leninizmus kérdései (Szikra-kiadás, 1948). 519. l.

gáltatások árát. Nem szólunk külön a rendkívül alacsony szinten tartott lakbérekről sem, de azoknak, akik az egyetlen jelenlegi hiánycikkben, a zsírvalutában számolnak, nem árt néhány más példát is emlékezetébe idézni. Igy pl. munkaidőre átszámítva

a villany ára a békebelinek csak ötödrésze, a gáz ára harmadrésze, a vasúti munkás hetijegy 30%-a, a villamos hetijegy pedig 29%-a.

A reálbérszámításoknál emellett még nem is veszik figyelembe mindazokat a béren kívüli juttatásokat, amelyekben a kormányzat gondoskodása a dolgozókat részesíti. Pedig mindezek a pénzben fizetett béreket szervesen kiegészítik. Jelentőségüket mutatja, hogy

a béren kívüli juttatások pénzbeli értéke egy munkásnál havi átlagban 238.— forint, vagyis az átlagos havi bér 38%-a!

Érdemes ezeket egyenként is szemügyre venni:

	havi
Átlagos, évi 18 nap fizetett szabadság	38.— Ft
Évi 8 fizetett ünnepnap	17.— »
Havonta 13 óra fizetett ebédidő	40.— »
Munkahelyi szociális, jóléti, egészségügyi és kulturális juttatások	16.— »
Vállalati segélyek	5.— »
Üdültetés	8.— »
Üzemi ebédráfizetés, a vállalat részéről	30.— »
Egészségügyi védőételek	2.— »
Munkaruhajuttatás	12.— »
Társadalombiztosításból jutó feihányad	70.— »
Összesen:	238.— Ft

vagyis a béreknek, kifizetett összegeknek 38.3%-a

Lehet, hogy az egyik vagy másik üzemben a felsorolt szolgáltatások kisebb vagy nagyobb tételként jelentkeznek, de a lényeg, — lényeg marad, aminek minden egyes dolgozó ceruzával a kezében utánaszámolhat. Persze ilyesmi 1938-ban nem volt, de nem volt szocializmus sem. Ellenben volt csendőrszurony és munkanélküliség.

Fontos mindezeket tudni azért is, mert alacsony termelékenység mellett a magasabb reálbérszínvonal azzal a következménnyel jár, hogy a fajlagos, tehát egy árucikkre eső munkabérköltségek ma lényegesen nagyobbak, mint a háború előtt. Magyarul: a szocialista állam ma kisebb teljesítményért jóval többet kénytelen fizetni, mint 1938-ban.

Vegyük példának ismét a szénbányászatot. *Egy q barnaszénre 1938-ban 41 pengőfillér munkabér jutott. Ugyanilyen vásárlóerejű reálbérben az 1 q szénre eső munkabér 1946 augusztus-december havában 63, 1947-ben 68, 1948-ban pedig 71 pengőfillér volt.* Azaz,

ahelyett, hogy csökkenne, negyedik éve tartósan emelkedik.

Beszéljünk őszintén.

Ennek a helyzetnek meg kell változnia!

Mert, ha nem változik, joggal tehetjük fel a kérdést, hol van a szénbányászatba az utolsó három évben befektetett több, mint 300 millió forint beruházás. *Miért vásároltuk a modern fejtőkalapácsok és csillék százait és hol van az új tárnák sok tízezernyi vagón új és modernül termelt szénhozama?* S ha mindez igaz, ahogyan minden bányász tudja, hogy igaz, akkor ezek az adatok egyben élénken rávilágítanak a termelési önköltségek csökkentésének döntő kérdésére és egyben *jó példák a most lefolytatott normarendezés parancsoló szükségszerűségére.*

A szocialista állam bérpolitikájának ugyanis alapvető tétele, elve, hogy

csakis olyan reálbér jogos, amelynek alapjául megfelelően kimunkált, tényleges teljesítmény szolgál.

Alacsonyabb reálteljesítményért magasabb reálbért fizetni oly gazdasági képtelenség, amit hosszabb időn át nem lehet folytatni. Nem lehet folytatni, mert nemcsak hogy akadályává válik minden további gazdasági fejlődésnek, de *végső eredményében az életszínvonal általános csökkentéséhez vezet.* Komoly veszély ez azért is, t. elvtársak, mert a belföldi fogyasztás céljára rendelkezésre álló jószágmennyiség még nem érte el az 1938. évi színvonalat. A háború előttinél jóval magasabb reálbérszínvonal ezzel nyilvánvalóan ellentmondásban van. Azonban a magyarázat világos. A dolgozók magasabb életszínvonalát azzal biztosítottuk, hogy a népi demokrácia gazdasági szerkezetének átalakulása révén

a dolgozóknak a nemzeti jövedelemelosztásban való részesedését más társadalmi osztályok rovására jelentékeny mértékben megjavítottuk.

Az ilyesmit viszont csakis egyszer lehet megcsinálni. Kétszer ugyanis a földbirtokosok, a bankárok, az iparbárók és gyárosok, nagykereskedők és spekulációs sleppjük jövedelmét elvenni nem lehet. Nem lehet, mert

amit a magyar dolgozók a diesőséges felszabadító Vörös Hadsereg segítségével — gyárakat, földeket, bankokat, bányákat — egyszer elvettek a herceg Eszterházyaktól, az Ullmann báróktól, a Weiss Manfrédektől, azt többé egészen bizonyos, hogy vissza nem adják.

A reálbéreket országunkban szocialista módon kell rendezni

De ha a nemzeti jövedelem elosztása tekintetében mindez igaz, akkor az is igaz, hogy a reálbéreknek a teljesítményekhez való egészségtelen viszonya oly fogyatkozása ipari termelésünknek, amit céltudatos következetességgel meg kell szüntetnünk. Éspedig nem kapitalista, hanem szocialista módra kell megszüntetni. A kapitalista gazdasági rend orvosszere ugyanis ebben a tekintetben igen egyszerű.

Ha az árakat a kapitalisták a kereslet hiánya miatt nem tudják emelni, a magas költségelemeket a munkabérek általános leszállításával és a munkásoknak a gyárakból való kizárása révén — munkanélküliséggel — csökkentik.

Különösen a most kezdődő gazdasági válság idején láthatjuk ezt a módszert Amerikában, de mindenütt, ahol tőkés rendszer van.

A szocialista rendszer önköltségesökkentése viszont nem a dolgozók életszínvonalát akarja rontani, hanem annak újabb növelését készíti elő, amikor a normarendezések segítségével a munkateljesítmények fokozását tűzte ki és tűzi ki céljául.

Magasabb munkateljesítmény és termelékenység esetében ugyanis a reálbéreknek a reálteljesítményekhez való viszonya megjavul. Ha nem erre törekednénk, úgy a fejlődés következtében meglazult norma, az elavult és rossz normák miatt nemcsak elveszne a jó normák ösztönző hatása, hanem a beruházások által elérhető teljesítmények korlátozásához vezetne, azaz *a gazdasági fejlődés és életszínvonalemelés objektív akadályozójává válik.* Jól megfigyelhető ez a Nehézipari Központ termelékenységi adatainál. A Nehézipari Központ 5 nagy vállalatánál a 100 forint fizikai munkabérre eső termelés értéke 1948 májusáig kisebb ingadozásokkal, de eléggé erőteljes fejlődést mutatott. *Júniustól-novemberig a termelékenységi mutató azonban már minden hónapban kisebb volt a májusban elért értéknél és csak december folyamán haladta meg némileg.*

S közben százmilliókat ruháztunk be nehéziparunk technikai korszerűsítésére, a termékenység fokozása érdekében.

»*Mi a teendő, ha a munkások és munkásnők már nagyot nőttek és kifejlesztették technikai tudásukat?*« — kérdezte Sztálin elvtárs a sztahanovisták első Szovjetúnióbeli értekezletén. — »*Mi a teendő, ha a régi technikai normák nem felelnek már meg a tényleges viszonyoknak, ha munkásaink és munkásnőink a valóságban már ötszörösen, tízszeresen túlhaladták őket? Hát hűséget esküdtünk mi valamikor is elmaradottságunknak?*«[3]

Sztálin elvtárssal a magyar dolgozók is csak egyet felelhetnek: Nem, mi nem esküdtünk hűséget elmaradottságunknak! A szovjet dolgozókhoz méltóan mi is haladni akarunk a fejlődéssel!

A legpontosabban megállapított normák is a fejlődéssel változnak

Minden újítással, minden új gép beállításával, új gyártási rendszer kidolgozásával együtt kell fejlődjék a norma és a termelékenység. Így nyitunk utat a további fejlődéshez, iparunk fejlesztéséhez. Mert iparunk, közlekedésünk, mezőgazdaságunk beruházásainak további növeléséhez új gép- és árutömegekre van szükségünk. És *nem kétséges, hogy a normák újbóli megállapítása lökést ad előbb a termelés és később az életszínvonal további fellendítéséhez.*

Az életszínvonal időelőtti növekedése ugyanis azzal a veszéllyel jár, hogy a termelésnek azt a részét is fogyasztási szükségletek kielégí-

[3] Sztálin: A leninizmus kérdései (Szikra-kiadás, 1948). 527. l.

tésére használjuk fel, amit beruházásokra kellene fordítani. Az életszínvonal ebben az esetben átmenetileg kétségtelenül nagyobb lesz, de mert elmulasztjuk termelő berendezéseink fejlesztését, elvész a jövő fejlődés lehetősége. *Ha tehát azt akarjuk, hogy az általános életszínvonal növekedése tartós legyen, a reálbérszínvonalat csak akkor szabad emelni, amikor a termelékenység fokozásával kialakult a reálbérek és a reálteljesítmények helyes összhangja.*

Ezt a helyes politikát követtük a multban is. Igy a stabilizáció után, amikor bevezettük a teljesítménybérezést és 1948 elején a normarevíziónál. S csak rövid idő kérdése, hogy a jelenleg folyó normarendezés is meghozza a termelés újabb, erőteljes fellendülését.

További árnyoldala ipari termelésünknek, hogy nem fordít kellő figyelmet a minőségre, nem igazodik kellőképpen a piac szükségleteihez. Egyes vállalatainknál a tervtúlteljesítés kérdése bizonyos fokig öncélúvá vált, aminek hátrányos következményeképp raktáraink megteltek részben nehezen értékesíthető, részben selejtes áruval. Nyilvánvaló, hogy ezeken a hibákon is erőteljes rendszabályokkal segíteni kell. Segíteni, mert amint azt a diósgyőri munkásság kifejtette az üzemek dolgozóihoz intézett nagyjelentőségű felhívásában: »*Az a tény, hogy a magyar munkásosztály, szövetségben a dolgozó parasztsággal és a néphez hű értelmiséggel, a hatalom birtokosa és népi demokráciánk vezető osztálya, nemcsak előnyöket és megnövekedett jogokat, hanem fokozott felelősséget és kötelezettségeket is jelent.*«

A felelősség és kötelezettségvállalás

vonatkozik a teljesítmény fokozására, az anyaggal való okszerű gazdálkodásra, a munka minőségének megjavítására, a selejt csökkentésére, a termelésnek a piaci szükségletekhez való igazítására, az önköltség jelentős leszorítására, az államnak juttatott nyereségrészesedés növelésére, a termelő eszközök maximális kihasználására, a gépszüneteltetés minimális mértékig való leszorítására, a brigádmozgalom, az élmunkásmozgalom, az újítók és észszerűsítők mozgalmának továbbfejlesztésére, a távolmaradások és késések teljes megszüntetésére, valamint a rendes munkaidőnek százszázalékos kidolgozására. Mind-mind alapvető elvek ezek. Továbbjutásunk érdekében feltétlenül meg kell valósítani.

Nem kétséges, hogy a diósgyőri dolgozók nagyfontosságú kezdeményezését követik az üzemek százai, a dolgozók százezrei.

Követik, mert tudják, hogy a szocializmusban minden munka eredménye visszaszáll teljes egészében a dolgozókra. *Javukat szolgálja, tehát saját érdekükben áll a racionális és körültekintő, gondos és alacsony önköltségű munka.* Mindezek ugyanis a szocialista tőkeakkumuláció, tőkegyüjtés jelentős forrásai, amiből előteremtjük a további beruházásokhoz szükséges mind tekintélyesebb összegeket.

Pártunk központi vezetőségének ülésén Gerő elvtárs volt az, aki rámutatott arra, hogy *az ipari önköltség 5—6%-os csökkentése már a folyó évben 1—1.2 milliárd forintnyi belső tartalék mozgósítását jelenti.* Ennek kétszereséből pedig akkora vasipari üzemet építhetünk, mint Diósgyőr. S ha érdeke a dolgozóknak, hogy új Diósgyőrt építsünk

— és nem kétséges, hogy érdeke — akkor a dolgozók aktív közreműködésével a legközelebbi ötéves tervben ezt a nagy feladatot végre kell és végre is fogjuk hajtani. (Nagy taps.)

Elő kell mozdítanunk a föld társas megmunkálására való áttérést

Ha ipari termelésünkkel kapcsolatban kénytelenek voltunk megállapítani, hogy aránytalanul nagy költségek mellett folyik, fokozottabb mértékben áll ez mezőgazdaságunkra nézve. Rákosi elvtárs Pártunk központi vezetőségi ülésén arra mutatott rá, hogy mezőgazdasági termelésünk elaprózott paraszti birtokokon és túlnyomórészt nem is kis, hanem törpebirtokokon folyik. Ennek következtében tervszerűtlenül és rendszertelenül termel és *időnkint egyes cikkekben nagy a túltermelés, ami értékesítési zavarokkal jár.*

A világpiaci árakhoz viszonyítva a termelési költségek magasak, emiatt versenyképtelenek vagyunk.

A legközvetlenebb bajunk persze az, hogy a mezőgazdaság keveset termel. Ezt ma már nem a belső közellátási helyzet vonalán érezzük, hanem főleg a külkereskedelemben. A mezőgazdasági exportvolumen 1946-ban a háború előttinek 14%-át érte el, 1947-ben 44%-ára emelkedett és az 1948. évi jó termés évében is csak a békebeli export 55%-át érte el. Viszont nem nehéz elképzelni, hogy

a mezőgazdasági kivitel alacsony színvonala az ipari fejlődés érdekében múlhatatlanul szükséges külföldi nyersanyagok bevásárlásánál mily nagy gondot okoz külkereskedelmünknek.

A kibontakozás útja a modern, nagyüzemi termelőeszközöknek — traktoroknak, talajművelő gépeknek, műtrágyának és így tovább a mezőgazdasági termelés szolgálatába való állítása. Ennek azonban komoly akadálya a sok, elaprózott földdarabból álló egyéni kisgazdaság. Mezőgazdaságunk fejlesztése érdekében

ezért kell feltétlenül előmozdítanunk a föld társas megmunkálására való fokozatos áttérést.

A mezőgazdaság fejlesztése és újjászervezése érdekében a demokrácia eddig is súlyos áldozatokat hozott. *Az első tervév folyamán 688 millió forintot fordítottunk a mezőgazdaság fejlesztését szolgáló beruházásokra.* 1948-ban a mezőgazdasági gépállomásokra 106 millió forintot adtunk, 1949-ben 290 millió Ft-ot adunk erre a célra. Az elmúlt évben 110 gépállomást állítottunk fel; a folyó év végéig a gépállomások száma 180-ra emelkedik.

Az elmúlt év során 1.305 traktor, a folyó évben újabb 2.254 traktor kerül beállításra.

1948-ban a gépállomások traktorai 154.000 hold szántást végeztek; az előírt szántási teljesítmény a folyó évben 736.000 kat. hold. A *mezőgazdasági termelés szolgálatában a gépállomások 1949 folyamán az 1948. évi összes teljesítményeknek közel hétszeresét fogják szolgáltatni.*

Mezőgazdaságunk szocialista újjáépítésének és átszervezésének sürgősségével kapcsolatban nem árt azonban rámutatni arra is, hogy *a mezőgazdasági termelés mai rendje még a kapitalista rendszer mellett sem lett volna fenntartható, mert a világpiaci verseny következtében lehetetlen lett volna a mezőgazdasági termelésből a korszerű termelési eszközöket kizárni.* A korszerűsítés parancsát a kapitalizmus azonban természetesen nagybirtokokkal, csendőrrel és végrehajtóval, a dolgozó parasztság brutális nyomorával oldotta volna meg. A szocializmus útja egészen más.

A mezőgazdaság korszerűsítését nem a parasztság anyagi tönkretételével, hanem gazdasági helyzetének felvirágoztatásával akarjuk elérni.

Amikor ugyanez a kérdés a Szovjetúnióban felmerült, Sztálin elvtárs a Szovjetúnió Kommunista (bolsevik) Pártjának 1927-ben tartott XV. kongresszusán a megoldást a következőkben látta:

»**A kiút a kis- és elaprózott parasztgazdaságoknak nagy, egyesített gazdaságokra való áttérésében van. A föld társadalmi megmunkálásának alapján, a földnek kollektív és a modern, fejlett technikán alapuló megművelésére való áttérésben. A kiút abban áll, hogy a kis és egész apró parasztgazdaságokat fokozatosan, de megállás nélkül, nem kényszer, hanem példa és meggyőzés segítségével nagy gazdaságokba egyesítsük a földnek társadalmi, szövetkezeti, kollektív megmunkálása alapján, mezőgazdasági gépek és traktorok alkalmazásával, a földművelés belterjességét szolgáló tudományos módszerek alkalmazásával. Más kiút nincsen.**«[4]

Rákosi elvtárs is a falu központi kérdésének nevezte a mezőgazdasági szövetkezést, mert »*csakis a nagyüzemi termelés adhat a falunak jólétet és kultúrát: villanyt, vízvezetéket, kórházat, szülőotthont, mozit, könyvtárat, jó iskoláztatást, emberi életet és mindazt a szabad fejlődési lehetőséget, melytől ma a dolgozó parasztok gyermekei el vannak zárva.*« Figyelmeztetett egyben arra is Rákosi elvtárs, hogy a kuláksági részéről számolni kell a legdühödtebb ellenállással.

Az ellenállás legyőzésére, a mezőgazdaság átszervezésének nagy feladatára, a város és falu dolgozóinak egyaránt annál is inkább fel kell készülniök, mert a mezőgazdasági termelés sürgős átszervezése és fejlesztése, a mezőgazdasági termelés önköltségeinek csökkentése az ország egész dolgozó népességének életszínvonala szempontjából is döntő jelentőségű.

Fontos a mezőgazdasági termelés korszerűsítése az akkumulációs, tőkegyüjtési lehetőségek szempontjából is, amire mezőgazdasági beruházási feladataink végrehajtásánál feltétlenül szükségünk van. *A mezőgazdaság ugyanis 1948-ban egész termelési értékének csupán 4.2%-át adta közcélokra.* Az osztályszempontokat figyelembevéve a mezőgazdaság eme alacsony teljesítményét tervgazdaságunk érdekében máris feltétlenül fokozni kell. Ezt annál is inkább meg kell tenni, meg lehet tenni, mert a mezőgazdasági népesség jövedelmi viszonyai az elmúlt esztendők folyamán igen nagy mértékben javultak.

A stabilizáció alkalmával mutatkozó agrárolló 1947 folyamán eltűnt, sőt ipari ollóvá alakult át

---

[4] A Szovjetúnió Kommunista (Bolsevik) Pártjának története (a Magyar Kommunista Párt pécs-baranyai szervezetének kiadása). 229. l.

A Gazdaságkutató Intézet számítása szerint a mezőgazdaság pénzbevételének reálértéke most már több, mint kétszeresen felülmúlja a két év előttit.

A kereskedelem kérdései

Az ipar és mezőgazdaság kérdései mellett a legutóbbi időkig a közületi kereskedelem kérdését meglehetősen elhanyagoltuk. A közületi kereskedelem kiépítése csakis a legutóbbi időkben kezdődött meg. *Természetesen, most sem gondolunk a kereskedelemnek bármiféle erőszakos államosítására.*

Gondolunk azonban elsősorban az állami nagykereskedelmi hálózat olyan fejlesztésére, amely képes az állami vállalatok által termelt áruk nagybani forgalmának csaknem teljes, 100%-os lebonyolítására.

Ez nem kis feladat, mert Magyarország egész bányászati, kohászati és ipari termelésének közel 90%-át ma már az állam adja. Az állami nagykereskedelemnek 1949-ben több mint 10 milliárd forint forgalmat kell lebonyolítania, szemben 1948 utolsó négy hónapjával, amikor az állami kereskedelem forgalma 1 milliárd és 580 millió forint volt. Ez a forgalomnak 130%-kal való megemelését jelenti. Ennek megfelelően nőni kell az államnak a kereskedelemből szerzett jövedelmének is. *A kereskedelemből származó akkumulációs lehetőségek erőteljes kihasználását feltétlenül ki kell egészíteni a túlzott kereskedői, elsősorban nagykereskedői hasznok észszerű lefölözése révén.*

A külkereskedelem szorosan összefügg a versenyképességgel

Már a mezőgazdasági termeléssel kapcsolatban említettem egyes nehézségeket, amelyekkel a külkereskedelem terén találkoztunk. A külkereskedelem volt eddig tervgazdálkodásunk egyik gyenge pontja. *Szerepet játszott ebben az is, hogy nemrég történt meg az állami külkereskedelmi szervezetek kiépítése.* Az állami külkereskedelmi vállalatok megszervezése időközben előrehaladt és jellemző, hogy az elmúlt év utolsó négy hónapjában a külforgalomnak közel 90%-át bonyolították le.

Az előttünk álló külkereskedelmi feladatok azonban mind jelentősebbek,

és minden egyes dolgozóban tudatosítani kell fontosságukat.

A külkereskedelem nemcsak külkereskedelmi vállalataink eredményes munkásságán múlik. Leginkább a nemzetközi árucserében tűnik ki, hogy iparunk és mezőgazdaságunk drágán termel és számos esetben nem vagyunk versenyképesek.

Iparunk nyersanyagellátásához viszont deviza kell, amit akár áldozatok árán is elő kell teremtenünk és ezért külkereskedelmünk problémái is követelően sürgetik ipari és mezőgazdasági termelésünk sürgős korszerűsítését, a termelékenység növelését, az árak, az önköltség, a selejt csökkentését.

A külkereskedelem azonban nemcsak áruk és árak kérdése. Ahogy hazánk gazdasági élete függvénye belpolitikai helyzetünknek, az államok közötti gazdasági kapcsolatok is messzemenően függnek a külpolitikai viszonyoktól.

Külkereskedelmünk mind nagyobb részét bonyolítjuk le a Szovjetunióval és a környező népi demokráciákkal.

A szocialista és a kapitalista gazdasági kapcsolatok különbözősége

Ez a változás nemcsak azt jelenti, hogy külkereskedelmi forgalmunk egyre nagyobb része talál biztos piacot, de kifejeződik ebben a fejlődésben a szocialista és kapitalista külkereskedelem alapvető különbsége is.

A szocialista együttműködés eredményeit Magyarország példáján is jól felmérhetjük. A felszabadulás utáni teljes elesettségünkben a Szovjetúnió nyujtotta felénk segítő kezét.

Ha nem biztosította volna számunkra a termelés megindításához nélkülözhetetlen nyersanyagokat, lassúbb és nehezebb lett volna a helyreállítás, nehezebb lett volna az újjáépítés, később lett volna a stabilizáció és később a hároméves terv.

A népi demokráciák és a Szovjetúnió gazdasági együttműködése azért is alapvetően nagyfontosságú, mert *a népi demokráciák és a Szovjetúnió nem törnek egymás kizsákmányolására és nem akarnak egymás országaiban gazdasági pozíciókat megházítani.*

Ennek ellenkezője jellemzi a kapitalista államok gazdasági és politikai kapcsolatait. Jól láthatjuk a nemzetközi kizsákmányolásnak ezeket a jellemzőit a Marshall-terv eddigi eredményeiből.

Nem véletlen, hogy a Marshall-terv megindulása óta a tervben résztvevő európai államok termelése kivétel nélkül csökkent.

Nem véletlen, hogy az Egyesült Államoknak nem az a célja, hogy az európai országok termelő erőit fejlessze. Ellenkezőleg, a *termelő erők korlátozása révén, saját árufeleslegei számára akar piacot teremteni és biztosítani.* Az amerikai nagytőke a Marshall-terv által nyitott réseken keresztül nyomul be az érintett országok gazdasági életébe és hódítja meg a legfontosabb gazdasági kulcsállásokat. Végül kényszeríti a Marshall-tervben résztvevő államokat önálló külpolitikájuk s gazdaságpolitikájuk feladására.

A népi demokráciák kormányai a Marshall-tervben felállított csapdát *idejekorán felismerték és nem kértek a terv áldásaiból.* Ezt azonban csakis azért tehették meg, mert

a népi demokráciák számíthattak és mindinkább számíthatnak egymás gazdasági támogatására, de elsősorban arra a hatalmas politikai és gazdasági erőre, amit a Szovjetúnió jelent.

Közgazdaságunk fejlődése szempontjából ezért elsőrendű fontosságú, hogy a Szovjetúnió és a népi demokrata államok gazdasági együttműködése a jövőben mindinkább fokozódjék. Ezt biztosítja a Kölcsönös Gazdasági Segítség Tanácsának Moszkvában nemrég történt megalakulása.

Ennek segítségével, a Szovjetúnió nagy népének vezetésével a függetlenségüket megőrizni kívánó népi demokrata államok egymás kölcsönös támogatásával egyben bástyát emelnek a háborús úszítók imperialista külpolitikájával szemben.

A nemzetek közötti tartós együttműködés, a hosszú távlatokra szóló tervezés azonban csak úgy lehetséges, ha megfelelő termelési viszonyokra és helyes fogyasztási politikára támaszkodó,

kiegyensúlyozott pénzgazdálkodásunk van

A »Fordulat Évének« politikai átalakulása nem maradhatott következmény nélkül pénzgazdálkodásunkban sem. A múlt évben, 1948-ban először alkalmazott nagyszabású költségvetési reform alapján kidolgozott 1949. évi költségvetés komoly lépés a szocialista állam egységes nemzeti költségvetése felé. *Ebben az állam kiadási előirányzata a közigazgatásra és a hároméves terv beruházásaira nézve 9·3 milliárd forint. Az 1948. évi 7·1 milliárd forintos kiadási keret ilyen jelentős emelése ellenére 34 millió forint felesleget lehetett előirányozni.*

A költségvetési előirányzat legjelentősebb tétele a hároméves terv állami beruházásaira szánt 3.320 millió Ft, ami több, mint négyszerese az előző költségvetési évben előirányzott összegnek.

Jelentősen növeltük a honvédelemre fordított kiadásokat is.

Az 1949. évi költségvetés egészen új bevételi forrása az állami tulajdonba vett üzemek és nemzeti vállalatok kereskelmi n. v.-ok nyereséglefölözése. Ez a költségvetésben 1.050 millió Ft-al szerepel, de bizonyos, hogy ezt legalább 50%-kal túlteljesítjük.

E feleslegek reális előirányzata élénk cáfolata annak, hogy az államosítás komoly terhekkel járna. Ellenkezőleg. *A kapitalista jellegű tőkeakkumulációt most már a szocialista tőkeakkumuláció helyettesíti,* s az államosított vállalatok a szocialista tőkegyüjtés jelentős forrásai. Ezek lesznek azok az egyre fokozódó jövedelmek, amelyek többé nem folynak szét kapitalista kezekben, amelyekből nem építenek többé sem rózsadombi villát, sem luxuslakásokat és nem dőzsölnek külföldön.

Ezek a milliárdos összegek a kevesek helyett ezentúl a dolgozók jólétét szolgálják.

Gyárak és otthonok, iskolák és kórházak, szociális intézmények épülnek ebből a pénzből. A dolgozók életszínvonala emelkedik e jövedelmek segítségével.

A nagyszabású pénzügyi tervek végrehajtását illetően ösztönzően hat, hogy a multban jelentkező hasonló feladatokat nemcsak teljesí-

tettük, hanem minden esetben túlteljesítettük. A polgári közgazdász szakértők, akik számos esetben lehetetlennek tartották gazdasági rendszabályaink megvalósítását, *nem számoltak azzal, hogy a szocialista államvezetésnek pénzügyi téren is új és hatékonyabb eszközök állnak rendelkezésre, mint a kapitalista rendszernek.*

Beruházásainkkal megszüntetjük gazdasági életünk szűk keresztmetszeteit

Ide tartozik mindenekelőtt az, hogy a kapitalista gazdasági rend anarchiája helyett, népi demokráciánk tervszerű gazdálkodást folytat.

A jól átgondolt, tervszerű beruházási politika sorra szünteti meg gazdasági életünk szűk keresztmetszeteit és viszonylag csekély beruházással egész termelési ágak működését lendíti fel.

Az új módszerek közé tartozik a szocialista üzemszervezés, a szocialista üzemek közötti gyártási titkok és szabadalmak kicserélése, megszüntetése, a termelő berendezések helyes csoportosítása, végül a gyártási profilok észszerű kialakítása révén a tömegtermelés kifejlesztése, kiterjesztése. Mindezek lehetővé teszik az önköltségek erőteljes csökkentését.

Legdöntőbb fegyverünk a szocialista munkaerkölcs és munkafegyelem,

ami szocialista meggyőződésen alapul és ezért sokkal erősebb mindannál a fegyelemnél, amit a kapitalisták hajcsárai valaha is el tudtak érni. *A szocialista munkaerkölcsből folyik a dolgozó tömegek lelkes közreműködése is a termelés, a termelőeszközök és a termelési folyamatok fejlesztésében.* A munkaversenyek és a munkaújítások hőseit is ez a szocialista lelkesedés fűti.

Pártunkkal és a szakszervezetekkel szocialista nemzetgazdaságunk felépítéséért

Mindebben a munkában a Szakszervezetek Országos Tanácsával az élen, a magyar szakszervezetek is, mint a szocializmus nagy iskolája, döntő szerepet visznek.

Élen járnak a nevelőmunkában, szolgálják a dogozók érdekvédelmét, szervezik a dolgozók bérenkívüli szociális juttatásait, a sportot, a szabadságot. E feladatok elvégzéséhez mind jelentősebb eszközök állnak a szakszervezeti mozgalom rendelkezésére.

Az OTI közel havi 190 millió forintot fordít a dolgozók egészségügyére. Ennél jóval többet költ az egészségügyi kormányzat erre a célra. Több mint havi 10 millió forint jut üdültetésre és egyéb társadalmi mozgalmakra. Építésügyi kormányzatunk százmilliókat juttat lakásügyre.

A szakszervezetek viszont a szocialista állam és a dolgozók életszínvonalának további emelése érdekében szervezik a munkaversenyeket, a dolgozók politikai és szakmai öntudatának elmélyítésével, az új szocialista munkaerkölcs általánossá tételével, a kapitalizmus szellemi és gazdasági maradványainak felszámolásával mind szélesebb és mind öntudatosabb tömegeket vonnak be a szakszervezetek a szocializmus nagyszerű építő munkájába.

A Párt mellett elsősorban *a szakszervezetek feladata,* hogy Sztálin elvtárs szavai szerint »*mozgósítsa a tömegek osztályéberségét és forradalmi aktivitását országunk kapitalista elemei ellen, hogy mozgósítsa a tömegek építő kezdeményezését és öntevékenységét intézményeink és szervezeteink bürokratizmusa ellen, amely véka alatt tartja a rendszerünkben rejlő óriási tartalékokat és megakadályozza azok felhasználását, hogy megszervezze a tömegek versenyét és munkalendületét a munka termelékenységének emelése és a szocialista építés kibontakozása céljából*«.[5]

A szocialista gazdálkodásnak ezek azok az új erői és tényezői, s egyben a tőkeakkumulációnak ama új anyagi és erkölcsi erőforrásai, amelyek segítségével a magyar dolgozók végrehajtják az előttük álló nagyszabású feladatokat. Végrehajtják, mert a mi országunkban nem úgy, mint a kapitalistáknál, a termelés többé nem a kapitalisták profithajhászásának vadászterülete.

A szocialista termelésben az igazi cél, a széles dolgozó tömegek emberi sorsának biztosítása, amihez a termelés és a termelékenység fejlesztése csak eszközül szolgál.

Ezt valósítja meg a szocialista beruházási politika, valamint az ennek során keletkező tízezernyi új munkahely, ahol a dolgozók a korábbinál lényegesen magasabb termelékenység mellett dolgoznak az ország javára, önmaguk javára.

Felszámoljuk a munkanélküliséget

A gyáripar dolgozóinak száma 1945 óta mintegy 65%-kal nőtt és ma már 20%-kal nagyobb, mint a háború előtt. A bányászat és vaskohászat 50%-kal több fizikai munkavállalónak ad kenyeret, mint 1938-ban. A még fennálló munkanélküliség felszámolása a legközelebbi idők feladata. Már ma is mind nagyobb gond mindama szakmunkáskáderek biztosítása, amelyekre gyorsan fejlődő iparunknak egyre nagyobb számban van szüksége. Rákosi elvtárs Pártunk központi vezetőségének ülésén jelentette be, hogy

az ötéves tervvel kapcsolatban az eddigieken felül 300.000 új ipari munkásra, tízezernyi technikusra és mérnökre van szükség.

Ez a számadat is mutatja, hogy a szocialista gazdálkodás mily hatalmas ütemben, mily hatalmas iramban teremti meg a dolgozók számára az eddigieknél lényegesen termelékenyebb foglalkoztatást biztosító munkahelyeket. A munkanélküliség teljes megszüntetésével nálunk sem lesz senki, aki dolgozni akarna és a mi szocialista országunkban ne találna kenyeret.

---

[5] Sztálin: Politikai beszámoló a Szovjetúnió Kommunista (Bolsevik) Pártjának XVI. kongresszusán.

Elvtársak! *Az út, amelyet 1945 óta járunk, a szocializmus felé vezet. Azt, hogy ezen az úton elindulhattunk, a Magyarországot felszabadító Szovjet Uniónak és dicsőséges hadseregének köszönhetjük.* Eddig elért hatalmas gazdasági eredményeink is bizonyítják, hogy jó úton haladunk. Jó úton, következetes politikával, amely méltó Pártunk 30 éves kitartó és hősies történetéhez.

Népi demokráciánkban, népi demokráciánk fejlődésében eljutottunk ahhoz a korszakhoz, amikor nagy tanítómestereink, Marx, Engels, Lenin és Sztálin tanításainak megfelelően

lehetővé vált a proletárdiktatura funkcióinak kifejlesztése,

mivel a szocializmust építő hatalom szilárdan a munkásosztály által vezetett dolgozó nép kezébe került. (Nagy taps.)

Régebben az ország gazdasági életének vizsgálata kevesek előnye, kiváltsága volt. Ma ez az ország gazdasági életének kérdése, a széles tömegek legbelsőbb ügye. Az, hogy országunk gazdasága, ipara az elmúlt esztendőben Pártunk vezetése mellett hatalmas fejlődést mutatott, megérzik a dolgozó tömegek életkörülményeikben, háztartásukban. *Az, hogy általában elértük termelésünk békebeli színvonalát és hogy a nehézipar, a bányászat jelentősen túl is haladtuk, dolgozó népünk életszínvonalának alapvető javulásán is felmérhető.* Az, hogy gazdasági életünkben visszatükröződnek a fordulat évének politikai győzelmei, az, hogy nemzetgazdaságunk döntő szektorait kivettük a földbirtokosok, tőkések és bankárok kizsákmányoló kezéből, dolgozó népünk keményen vívott harcának eredménye. Mindezt nem volt könnyű elérni. *Csakis azzal érhettük el, hogy a dolgozó magyar nép magának tekinti az államot.* Verejtékes munkájával ezért működött közre a fasiszta háború gazdasági és politikai romjainak eltakarításában, segített megszüntetni az inflációt, segít 2 év 5 hónap alatt teljesíteni a 3 éves tervet. De túl mindezen, a siker legfőbb biztosítéka az, hogy

a Magyar Dolgozók Pártja, a kommunisták pártja, a munkásosztály forradalmi pártja, megvalósítva a munkásosztály egységét, mozgósítani tudta a tömegeket a reakció mindennemű politikai és gazdasági mesterkedésével szemben.

Elértük ezeket az eredményeket, mert *ki tudtuk aknázni, fel tudtuk használni országunk erőforrásait, mert bevezettük a tervszerű gazdálkodást, mert egész gazdaságpolitikánkat beállítottuk a marxi, lenini, sztálini gazdasági politika irányába.*

Ahogy fejlődik szocialista gazdaságunk, egyre szélesednek az előttünk álló megoldandó kérdések, sokasodnak az előttünk álló feladatok. Mégis megoldjuk őket!

A siker azonban ne szédítsen meg bennünket! Mind a népi demokráciák, mind a Szovjetúnió tapasztalatai azt mutatják, hogy a kapitalizmusból a szocializmusba való átmenetet a kiélesedett osztályharc jellemzi.

Mennél előbbre jutunk a szocializmus útján, annál inkább növekszik a még megmaradt kapitalista osztály képviselőinek elkeseredett és mind elkeseredettebb ellenállása. Növekszik az ellenállás a gazdasági életben is. De ha nehézséget és akadályt legyűrve, kitartóan haladunk azon az úton, amelyet Pártunk legutóbbi vezetőségi ülésén Rákosi elvtárs tűzött ki elénk, bizonyos, hogy

sikerre visszük a dolgozó magyar nép nagy ügyét, a szocializmust.

(Az ülés résztvevői felállva lelkesen ünneplik Vas elvtársat.)

Ára 1.— Ft